

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobkyně:

obec Nenačovice

sídlem Nenačovice 59

zastoupená advokátem JUDr. Jaroslavem Tenkrátem

sídlem Havlíčkova 132, Beroun

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti osoby

zúčastněné na řízení:

A. H.

bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2019, č. j. 152362/2019/KUSK,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) dle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 7. 2019, č. j. MBE/52648/2019/VÝST-Sm (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž stavební úřad zamítl žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby na pozemku parc. č. X v katastrálním území Nenačovice (dále jen „dotčený pozemek“). Řízení zahájené na základě žádosti stavebníka žalovaný současně napadeným rozhodnutím zastavil, neboť dospěl k závěru, že řízení o dodatečném povolení stavby, jakož ani dříve zahájené řízení o odstranění stavby nemělo být v daném případě vedeno.
2. Z napadeného rozhodnutí připojeného žalobkyní k žalobě vyplývá, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení o dodatečném povolení stavby zastavil poté, co se ztotožnil s názorem stavebníka, že stavba splňuje požadavky uvedené v § 79 odst. 2 písm. l) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný konkrétně dospěl k závěru, že stavba realizovaná na dotčeném pozemku je stavbou pro hospodaření v lese, k jejímuž umístění není dle uvedeného ustanovení stavebního zákona vyžadováno rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Současně se jedná dle žalovaného o stavbu, která dle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu.

3. Z obsahu žaloby se podává názor žalobkyně, že stavba, která byla provedena stavebníkem na dotčeném pozemku, je stavbou, jejímuž provedení mělo předcházet rozhodnutí o umístění stavby, resp. vydání územního souhlasu, neboť se o stavbu pro hospodaření v lese materiálně nejedná. S názorem žalovaného, že stavbu lze podřadit pod § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona, a že tedy vůbec nepodléhá režimu stavebního zákona, se žalobkyně neztotožnila. Trvá tedy na tom, že se jedná o tzv. „černou stavbu“.
4. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny podmínky, za nichž lze návrh věcně projednat.
5. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby, ačkoliv následně v průběhu řízení o této žádosti vznesl v podstatě takové argumenty, jimiž se dovolával bezpředmětnosti řízení o žádosti. Namítal, že samotnému provedení stavby neměl žádný úkon stavebního úřadu vůbec předcházet, a že tedy žádného dodatečného povolení není zapotřebí. V řízení o dodatečném povolení stavby se stavebník tedy svými argumenty nedomáhal primárně meritorního rozhodnutí, jako spíše právě zastavení řízení, což žalovaný nakonec učinil. Stavebník tedy vznesl takovou námitku, kterou měl z principu uplatnit především v řízení o odstranění stavby, které bylo zahájeno poté, co stavební úřad provedl na dotčeném pozemku kontrolní prohlídku.
6. Žalovaný byl v řízení o dodatečném povolení stavby povinen se s uplatněnou námitkou, že stavba žádné dodatečné povolení nepotřebuje, vypořádat, neboť její zodpovězení mělo zásadní vliv na osud obou vedených řízení – jak na řízení o dodatečném povolení stavby, tak i na řízení o odstranění stavby, které příslušný stavební úřad po podání žádosti o dodatečné povolení stavby přerušuje (§ 129 odst. 2 stavebního zákona). V případě řízení o dodatečném povolení stavby musí být důsledkem zjištění, že dodatečného povolení není třeba, zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost [§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu]. V případě řízení o odstranění stavby je příslušný stavební úřad povinen vydat meritorní rozhodnutí obsahující výrok, že se odstranění projednávané stavby nenařizuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 - 93). Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 3. 10. 2018, č. j. 9 As 358/2017 - 36, bod 21, připustil i možnost zastavení řízení o odstranění stavby, „*analogicky jako by bylo vydáno dodatečné stavební povolení, jen s tím rozdílem, že usnesení je třeba doručit účastníkům řízení a je proti němu přípustné odvolání.*“ (ČERNÍN, K.. *Stavební zákon: Praktický komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné v Systému ASPI, komentář k § 129 stavebního zákona).
7. Soud si v rámci zkoumání podmínek řízení předně položil otázku, zda napadené rozhodnutí, jímž žalovaný zastavil řízení o žalobcově žádosti, bylo způsobilé zasáhnout do práv žalobkyně, resp. zda se toto rozhodnutí mohlo dotknout zájmů územního samosprávného společenství občanů [srov. § 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)], ve znění pozdějších předpisů], které je žalobkyně coby obec povinna chránit. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí takovýto potenciál nemá.

8. Soud nabyl dojmu, že pohnutkou, proč žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí, není ani tak samotný výrok napadeného rozhodnutí, jako spíše důvody, které žalovaného k zastavení řízení vedly – tj. zjištění, že pro stavbu na dotčeném pozemku není dodatečné povolení potřebné, a tedy že řízení o dodatečném povolení stavby, ale ani řízení o odstranění stavby vůbec nemělo být zahájeno. Výrok napadeného rozhodnutí, jímž bylo řízení o stavebníkově žádosti zastaveno, však nemohl žádným způsobem žalobkyni zkrátit na jejích právech, resp. dotknout se zájmů jejích občanů. Takovýto potenciál mohlo mít teprve následné rozhodnutí, resp. usnesení stavebního úřadu vydané v řízení o odstranění stavby (srov. bod 6 rozsudku shora). Podala-li tedy žalobkyně žalobu kvůli nesouhlasu se zjištěním žalovaného, že stavba splňuje požadavky uvedené v § 79 odst. 2 písm. l) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu v tzv. „volném režimu“, jejímuž provedení nemusí předcházet žádné rozhodnutí či jiný úkon stavebního úřadu, napadla nesprávný správní akt.
9. Žalobkyně měla po zastavení řízení o dodatečném povolení stavby vyčkat rozhodnutí vydaného v řízení o odstranění stavby, do něhož stavební úřad musel nutně shora uvedená zjištění žalovaného promítnout. Teprve toto rozhodnutí pak mohlo být způsobilé žalobkyni zasáhnout na jejích právech, popř. dotknout se zájmů jejích občanů, a teprve toto rozhodnutí tak žalobkyně mohla případně napadat žalobou, ve které mohla argumentovat, že došlo k nesprávnému posouzení předběžné otázky, zda dotčená stavba vyžaduje stavební povolení, či nikoliv.
10. Jelikož napadeným rozhodnutím nebyla sporná stavba dodatečně povolena, žalobkyni zjevně schází věcná legitimace pro podání žaloby proti němu. Žaloba tedy byla podána osobou zjevně neoprávněnou, a nastal tak důvod pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (výrok I).
11. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta (výrok II).
12. Osobě zúčastněné na řízení lze podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nahradit náklady řízení jen v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Jelikož soud v tomto soudním řízení osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil a neshledal pro přiznání náhrady nákladů řízení ani jiné důvody hodné zvláštního zřetele, rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).
13. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů rozhodl rovněž o vrácení žalobkyni zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Tato částka bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení – § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích (výrok IV).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. září 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu